

Δημητριάδος Ιγνάτιος: Ουδέποτε συντελέστηκε στη γη τέτοια αδικία με τον πιο Αθώο ως κατηγορούμενο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

Το μήνυμά του για την Αποκαθήλωση του Κυρίου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος, στο οποίο τονίζει την ανείπωτη αδικία που έγινε στο πρόσωπο του Σωτήρα Ιησού Χριστού.

Μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος αναφέρει: “Ουδέποτε συντελέστηκε στη γη τέτοια αδικία με τον πιο Αθώο ως κατηγορούμενο, με τον πιο παράφρονα όχλο ως κριτή. Ο άστατος εκείνος όχλος, ο απρόσωπος και αχάριστος, δίκαια κινεί την αγανάκτηση και τον αποτροπιασμό μας. Ωστόσο, ίσως καθρεφτίζει όλους μας. Γιατί και εμείς ως λαός, ως Έλληνες, ως έθνος, απολαύσαμε τις απροσμέτρητες δωρεές του Θεού στη μακραίωνη πορεία μας”.

Παρακάτω το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Συγκλονισμός της ψυχής. Δέος και έκσταση. Ενώπιον μας Εσταυρωμένος ο Αναμάρτητος. «Κατάστικτος τοις μώλωπι» ο Πανσθενουργός. Εν μέσω ληστών ο Ευεργέτης. Ατενίζουμε με σιγηλή κατάνυξη και συντριβή την πονεμένη μορφή Του, προσπαθώντας να διεισδύσουμε στο μυστήριο του Πάθους Του. Ο νους μας αδυνατεί να συλλάβει τα φοβερά και ακατάληπτα που διαδραματίζονται. Αδυσώπητα «γιατί» βασανίζουν τη σκέψη μας. Ιδού, όμως, ότι αυτά τα «γιατί» αναδύονται αίφνης και από τους ψαλμούς, τις θείες γραφές και την υμνογραφία του Θείου Πάθους.

Είναι λέξεις μικρές και ασήμαντες, που ωστόσο δονούν τα μύχια της ψυχής μας. Μέσα στην κατανυκτική και μεγαλόπρεπη ησυχία της Μεγάλης Εβδομάδος αυτά τα «ίνα τί» μας συγκλονίζουν, καθώς ομιλούν στα τρίςβαθα της καρδιάς μας, και αποζητούν να προσεγγίσουν τα παράδοξα: την απύθμενη αχαριστία των θεοκτόνων, την δολιότητα του προδότη, το παράπονο του Εσταυρωμένου την ώρα της υπέρτατης οδύνης Του.

«Λαός δυσσεβής και παράνομος ίνα τί μελετά κενά; Ίνα τί την ζωήν των πάντων θανάτω κατεδίκασεν;». «Ίνα τί εφρύαξαν έθνη και λαοί εμελέτησαν κενά;». Θα αποτελεί πάντα ένα βαθύ ερωτηματικό η στάση του όχλου εκείνου. Γιατί οι ασεβείς και παράνομοι Ιουδαίοι καταστρώνουν σχέδια μάταια; Γιατί καταδικάζουν σε θάνατο Εκείνον, που είναι η ζωή των πάντων; Γιατί τόσος παραλογισμός; Γιατί τόση αγριότητα; Γιατί τόση αγνωμοσύνη; Τον υποδέχονται θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα ως Βασιλέα, και σε ελάχιστο χρόνο μεταστρέφουν τη λατρεία τους προς τον Ιησού σε αισχρή επιβουλή, τα «ωσαννά», σε «σταυρωθήτω». Τα ίδια εκείνα χέρια που χειροκροτούσαν από ενθουσιασμό, σφίγγονται από εκδίκηση. Τα ίδια εκείνα μάτια που δάκρυζαν στο πέρασμά Του από ιερή συγκίνηση, αγριεύουν από μίσος. Αγαπήθηκαν απέραντα από τον Ιησού, δέχτηκαν τις θεϊκές Του ευλογίες, δοκίμασαν την ευεργετική επιρροή της παρουσίας Του, και Του αντιπροσφέρουν «αντί του μάννα χολήν, αντί του ύδατος όξος». «Των θεοκτόνων ο εσμός», σε έσχατο βαθμό ξεπεσμού, καταδικάζει τον χορηγό της ζωής σε σταυρικό θάνατο.

Ουδέποτε συντελέστηκε στη γη τέτοια αδικία με τον πιο Αθώο ως κατηγορούμενο, με τον πιο παράφρονα όχλο ως κριτή. Ο άστατος εκείνος όχλος, ο απρόσωπος και αχάριστος, δίκαια κινεί την αγανάκτηση και τον αποτροπιασμό μας. Ωστόσο, ίσως καθρεφτίζει όλους μας. Γιατί και εμείς ως λαός, ως Έλληνες, ως έθνος, απολαύσαμε τις απροσμέτρητες δωρεές του Θεού στη μακραίωνη πορεία μας. Γευθήκαμε με περισσή αφθονία σε όλη την ιστορική μας διαδρομή τις ευεργεσίες Του, νοιώσαμε τη γλυκειά θαλπωρή της θείας Του σκέπης. Όταν, όμως, πέρασαν οι

δύσκολες στιγμές, ίσως, θελήσαμε να απαρνηθούμε τον Ευεργέτη, να Τον εγκαταλείψουμε. Αποστατήσαμε, λησμονήσαμε γρήγορα τις δωρεές, ξεχάσαμε τις ευεργεσίες, Τον απωθήσαμε από τη ζωή μας.

Γι' αυτό και μας πληγώνει το «ίνα τί» του υμνωδού για τον λαό των Ιουδαίων. Νοιώθουμε ότι αναφέρεται και σε μας. Το ίδιο και το ελεγκτικό «γιατί», που απευθύνεται στον Ιούδα: «Ίνα τί επώλεις τον ατίμητον... παράνομε Ιούδα»; διερωτάται ο υμνογράφος. Γιατί οδηγήθηκες στη φρικτή σου πράξη; «Ποίος σε τρόπος, Ιούδα, προδότην του Σωτήρος ειργάσατο;». Μήπως σε χώρισε ο Διδάσκαλος από την ομάδα των μαθητών Του; Μήπως σε στέρησε του χαρίσματος των ιαμάτων; Μήπως σε απέτρεψε από το μυστικό Δείπνο; Μήπως δεν έπλυνε και τα δικά σου πόδια εκείνο το βράδυ; «Ω πόσων αγαθών αμνήμων εγένου!». Όλα τα ξέχασες, όλα τα παρέβλεψες, όλα τα λησμόνησες.

Στο πέρασμα των χρόνων πολλοί προσπάθησαν να απαντήσουν σε αυτά τα ερωτήματα, και να ερμηνεύσουν τις πράξεις του. Ανταποκρίθηκε πρόθυμα στην κλήση του Κυρίου και συγκαταλέχθηκε στο στενό κύκλο Του. Πώς έφθασε, όμως, έως την προδοσία, γιατί φάνηκε τόσο σκληρός και αμετανόητος; Τί συνετέλεσε και από μαθητής έγινε προδότης; Από δούλος, δόλιος; Πώς τόλμησε ο παραβάτης να τιμωρήσει τον Αναμάρτητο; Πώς το θνητό πλάσμα «εκίνησε την πτέρναν κατά του Ζωοδότου»;

Μυστήριο σκοτεινό και απροσπέλαστο περιβάλλει τη μορφή του Ιούδα. Παραμένει πρόσωπο τραγικό, στιγματισμένο διαχρονικά στην ανθρώπινη ιστορία. Πρόσωπο ταυτισμένο με την αχαριστία, με την προδοσία, με την απώλεια. Πρόσωπο με ρόλο ατιμωτικό και επαίσχυντο στο Θείο Πάθος. «Ω, της Ιούδα αθλιότητος!» αναφωνεί ο υμνωδός. Προδότης και παράνομος, δόλιος και επίβουλος, μισάνθρωπος και φιλάργυρος. Η πορεία του από τη θεία συνοδεία στην απώλεια οπωσδήποτε μας συνταράσσει και μας ελέγχει. Άραγε, μήπως και εμείς, ενώ επικρίνουμε την συμπεριφορά του, μιμούμαστε την ολέθρια πορεία του στην αιώνια απώλεια και την καταστροφή; Μήπως, ενώ θέλουμε το σωστό, ακολουθούμε το λάθος; Μήπως προτιμούμε να εγκαταλείψουμε το Θεό και να υποτασσόμαστε στα πάθη μας; Μήπως και εμείς, ανεπίγνωστα, Τον προδίδουμε;

Λύπη αναδεμένη με απορία αναδύεται πίσω από τα «γιατί» του υμνωδού στον Ιούδα και στον θεοκτόνο λαό. Βασανιστικά «γιατί», που αποτελούν πρόκληση για το στοχασμό μας.

Ιδού, όμως, ένα ακόμη «γιατί», που προφέρεται όχι από θνητά, ανθρώπινα χείλη, αλλά από τα χείλη του Εσταυρωμένου, την κορυφαία ώρα του Πάθους Του: «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί με εγκατέλιπες;»

Ικετευτικό και πονεμένο το ερώτημα του Ιησού, διαπερνάει ολόκληρη την ύπαρξή μας και μας συγκλονίζει, γιατί μας εκφράζει. Ανεβαίνει αυθόρμητα στα χείλη μας πολλές στιγμές της φτωχής καθημερινότητάς μας, κάθε φορά που παραδίνεται η ψυχή μας στο καμίνι των θλίψεων, κάθε φορά που θριαμβεύει η αδικία, κάθε φορά που λυγίζουν τα βήματά μας κάτω από το βάρος του προσωπικού μας σταυρού.

Γιατί Θεέ μου; Τούτο το «γιατί» μας ευαισθητοποιεί ιδιαίτερα στις μέρες μας, καθώς πλήθυναν οι φωνές που αποζητούν απάντηση στον πόνο τους, δικαιοσύνη και δικαίωση. Πληγωμένες ψυχές βαφτίζουν την οδύνη τους στην κολυμβήθρα της υπομονής, ενώνουν τα βήματά τους και συμπορεύονται, αναμένοντας να σταλάξει κάποια στιγμή βάλασμο στη ζωή τους.

Ιδού, όμως, ότι όσα αμέτρητα χρόνια κι αν κύλησαν από τα χρόνια του Δαβίδ, το ίδιο ερώτημα μας παραδίδουν οι στίχοι του: «ίνα τί, Κύριε, απέστης μακρόθεν» – γιατί στέκεσαι μακριά; γιατί με περιφρονείς στις θλίψεις και στις ανάγκες μου; Νιώθω ξεχασμένος, νιώθω εγκαταλελειμμένος. Μιλάω και δεν έρχεσαι, Σε φωνάζω και δεν με ακούς, Σε προσδοκώ και μένεις μακριά. Απών ο Θεός από τη ζωή μου, τη στιγμή που Τον ζητώ, τη στιγμή που Τον έχω ανάγκη. «Χριστός καθεύδει», όπως λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος.

«Γιατί;» αναφωνεί και η ψυχή μας, όταν στην επίπονη πορεία μας πάνω στη γη ερχόμαστε απρόσμενα αντιμέτωποι με τη φτώχεια, με τις ασθένειες, με αναπάντητα διλήμματα. Το ερώτημα αυτό το απευθύνουμε στο Θεό, το λέμε στον εαυτό μας, το επαναλαμβάνουμε στους ανθρώπους που μας αγαπούν, προσδοκώντας το χάδι μιας απάντησης. Η απάντηση, όμως, δεν προσφέρεται με λογικά επιχειρήματα, γεννιέται μέσα μας και είναι δώρο του Θεού.

«Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί με εγκατέλιπες;». Ικετευτικό και πονεμένο αντηχεί σήμερα το ερώτημα του Ιησού. Και η απάντηση; Η δόξα της Ανάστασης. Φως σε όλα τα ανερμήνευτα «γιατί» του Θείου πάθους δίνει μονάχα το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού. Την ώρα που τα χοϊκά μας μάτια αντικρύζουν τον εμπαιγμό, την ατίμωση, το πάθος του Θεανθρώπου μέσα στη χλεύη και την ταπείνωση, η Εκκλησία μας βλέπει να τελεσιουργείται η δόξα. Μια δόξα τελείως διαφορετική από εκείνη που εννοεί ο κόσμος, δόξα που βλαστάνει μέσα από το Θείο Πάθος, όπως ο σπόρος μέσα από το χώμα. Η βαθιά και ανείπωτη οδύνη του Πάθους προκαλεί την ασύγκριτα μεγαλύτερη χαρά της λυτρώσεως. Ο Κύριος «αντί

της προκειμένης αυτώ χαράς υπέμεινεν σταυρόν». Υπέμεινε πρόθυμα τον σταυρικό θάνατο, προκειμένου να απολαύσει τη χαρά της σωτηρίας του κόσμου. Χωρίς αγώνα και παθήματα δεν υφίσταται νίκη και θρίαμβος, χωρίς θυσία είναι αδύνατη η λύτρωση, χωρίς σταύρωση δεν υπάρχει η μακαρία ελπίδα της δικής μας ανάστασης. Όλα ανατρέπουν τη λογική μας, τη συντρίβουν. Η οδύνη και η εσχάτη ταπείνωση του Γολγοθά δημιουργεί τον αιώνιο θρίαμβό Του. Ο Ιησούς επάνω στο Σταυρό αποδεικνύεται Βασιλεύς της Δόξης. Η Ζωή εν τάφω κατατίθεται, και ήδη δονούν την πλάση οι κραδασμοί της Ανάστασης. Εσπερινός της Αποκαθήλωσης, σήμερα, και ήδη η Εκκλησία μας λαμπροφορεί. Ο νους μας αδυνατεί να συλλάβει το απερινόητο και ακατάληπτο του Θεού. Ελάχιστα μόνο ψήγματα του μεγαλείου Του μας χαρίζονται σαν παρηγοριές, για να αντέχουμε το δυσβάσταχτο βάρος της επίγειας πορείας μας.

Ιδού, ενώπιον μας και πάλι ο Εσταυρωμένος! Γεμίζει η ύπαρξή μας από την μεγαλωσύνη Του! Να αρθρώσει λέξεις η γλώσσα ή ο νους δεν καταφέρνει. Μόνο η ψυχή μας ανοίγεται, και Του προσφέρει ό,τι πιο αγνό και καθαρό υπάρχει μέσα μας. Καταθέτει ταπεινά το ξεχείλισμα της ευλάβειας και της ευγνωμοσύνης μας, και με συντριβή ψελλίζει: Κύριε, σήμερα που ανακαλούμε στη σκέψη μας τα βασανιστικά και ανερμήνευτα «γιατί» του Θείου Πάθους Σου, ραγίζουν οι φτωχές μας καρδιές, και αποζητούν κοντά Σου να ξαποστάσουν. Νοιώθουμε ότι αυτά τα «γιατί» απευθύνονται και σε μας, για την ανάρμοστη και θλιβερή συμπεριφορά μας, για την αχαριστία και την υποκρισία μας. Εκατομμύρια ανθρώπων πάνω στη γη Σε προδίδουμε καθημερινά και Σε καρφώνουμε πάνω στο Σταυρό. Σε εγκαταλείπουμε, όταν επιλέγουμε την αμαρτία, όταν προτιμούμε να αρνηθούμε τις αρχές μας και να καταπατήσουμε την πίστη μας, αρκεί να μη θιγούν τα ευτελή συμφέροντά μας. Συ, που σηκώνεις το βάρος των αμαρτιών όλων των ανθρώπων μέσα στους αιώνες, μη μας καταλογίσεις τα σφάλματα και το πλήθος των παραλείψεών μας. Στάλαξε, Κύριε, ουράνια παρηγοριά στις ψυχές μας. Φτώχυνε τραγικά η ζωή μας μέσα στις ανέσεις μας, ορφάνεψαν οι καρδιές μας μέσα στην απέραντη μοναξιά του κόσμου. Αнерμήνευτα «γιατί» σφυροκοπούν τη ζωή μας, και απεγνωσμένα αναζητούμε απαντήσεις στις εύλογα πονεμένες απορίες μας. Ωστόσο, δεν αμφιβάλλουμε ότι είσαι δίπλα μας, και όταν δεν Σε αντιλαμβανόμαστε. Ακόμη και η σιωπή Σου είναι μια διακριτική συνομιλία με μας, ένας αένας διάλογος αγάπης με τις ψυχές μας. Φαίνεται ότι αποσύρεσαι από τη ζωή μας, αλλά είσαι ακόμα πιο κοντά μας, και συντονίζεις μυστικά για τον καθένα μας την πορεία προς την αληθινή ευτυχία και καταξίωση. Μην μας εγκαταλείπεις, Κύριε. Μείνε για πάντα μαζί μας, συνοδοιπόρος στα δυσκολοπερπάτητα μονοπάτια του βίου μας. Αξιώνέ μας να ξεδιψάμε τη φρυγμένη ψυχή μας στις αείρροες κρήνες του ελέους Σου. Και στις ώρες της θλίψης και του προσωπικού μας σταυρού να ατενίζουμε την

πονεμένη μορφή Σου, και να αναφωνούμε με εμπιστοσύνη: Κύριε, δείξον ημίν και την ένδοξόν Σου Ανάστασιν!

Μετά πολλής πατρικής αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

†Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ